

A TRAVÉS D'UN LLENÇ

Hi ha molt de silenci. Només s'escolten els passos, quan les sabates freguen els sòls encerats. La temperatura adequada perquè res no es faci malbé. Les estades pintades de diferents colors. La sala pintada en tons rogencs i marrons, la sala en ocre i blanc, els corredors pintats en color crema i... per fi, la sala verda menta i blanca. La il·luminació, amb multitud de focus col·locats de forma ordenada, simètrica i tan coordinada que mai et molesta als ulls. Tot convida a relaxar-se i gaudir de l'experiència visual. Tot, es troba net i ordenat. La bancada situada al centre de la sala, és llisa, blanca i passa desapercebuda enmig de tantes obres d'art.

Deu anys abans...

---Avi, on anem? — va dir An.

---Ací. Ja hem arribat.--- pronuncià el seu avi assenyalant un banquet que hi havia a la sala--- Vinga! descansarem aquí una estoneta.

La meua germana i jo, ens vam asseure al costat de l'avi i, intentarem respectar el silenci que hi havia a tot el museu perquè l'avi no s'enfadés.

---Mireu. Veieu aquest quadre? (Xiquetes al mar (1909) Joaquín Sorolla) --- Va dir l'avi mirant cap a un quadre penjat a la paret ---Quan éreu xicotetes i vivíem a València us portava a la platja i les dos entràveu a poc a poc i juntes de la mà, perquè les ones us banyessin a les dues alhora.

---Si avi! Semblem nosaltres! Amb les cues als cabells, una rossa i una altra morena amb els vestits dels nostres colors favorits.---- L'avi tenia raó, semblava que el pintor del quadre ens havia pintat a nosaltres.

---Si! El blanc i el rosa--- va pronunciar An.

---Fins i tot, recordo quan els vostres pares estaven treballant i us deixaven amb nosaltres. Em quedava a la sorra sota el para-sol, vigilant perquè no us passés res dolent, compartint l'ombra amb l'àvia, i vosaltres no paràveu d'entrar i eixir de l'aigua. Veníeu a ensenyar-nos les petxinetes que trobàveu i l'àvia aprofitava per donar-vos trossets d'entrepà o una cullerada de iogurt--- A l'avi, se'l veia molt feliç explicant totes aquestes anècdotes.---Solc vindre a veure aquest quadre perquè em transmet records d'una època molt feliç i sana, en la qual, éreu lliures i podíeu jugar amb tranquil·litat. Fixeu-vos, imagineu que esteu allí i aneu entrant a poc a poc a l'aigua. L'aigua, quasi sembla que es pot tocar. Si tanqueu els ulls i us concentreu, podreu olorar l'olor del Mediterrani.

---Què bonic avi! Érem tan xicotetes que gairebé no me'n recordava--- però en tornar-ho a recordar, em van entrar moltes ganes de tornar a València.

---És veritat avi! Allí érem més lliures, sobre ser més xicotetes, podíem jugar tranquil·les--- va dir An.

---Eren altres temps però avui dia, els vostres pares són esclaus dels seus treballs i perquè podeu viure en millors condicions han de continuar treballant malgrat que, implique que ens tinguéssim que vindre a viure tots ací.

Abans, existia l'esclavitud, les persones eren obligades a treballar per a uns altres, sense quedar-se els beneficis i sota les seves ordres. Tot això ha anat canviant a poc a poc i, ja aneu sent majors per a adonar-vos que, la vida no ha sigut tan còmoda com la que esteu vivint vosaltres. Gràcies a que fa molts anys, les persones van començar a reivindicar-se i lluitar pels seus drets, hui dia existeixen els Drets Humans. Entre altres, es va legalitzar el dret al treball. (Declaració Universal dels Drets Humans. 10 de desembre de 1948, Paris. Drets que tenim per existir com a éssers humans per a garantir el nostre benestar i llibertat. Article 4: Ningú no estarà sotmès a esclavitud, ni a servitud; l'esclavitud i el tràfic d'esclaus queden prohibides en totes les seues formes). Ara als vostres pares, ningú els obliga a treballar tant però, el ritme que porta aquesta societat, fa que ells mateixos s'obliguen a treballar per a poder pagar-ho tot. Aiiis! No avancem!!! Anem! Anem! Ja hem descansat. Veurem este altre quadre!-- el meu avi feia de guia mentre nosaltres anàrem observant tot amb molta atenció--- Espereu! Fixeu-vos en aquesta sala del museu!.

---En aquests quadres estan pescant, veritat avi!--- vaig dir.

---Si! Fixeu-vos en els quadres. L'artista J. Sorolla representa als pescadors traient la pesca dels seus vaixells i arplegant les xarxes. Era molt típic de les platges de la Comunitat Valenciana. Quan els homes s'acostaven a la vora de la platja, les dones els ajudaven als seus treballs. Abans, era diferent, la majoria d'homes treballava i les dones, es quedaven a casa cuidant als xiquets.

A poc a poc, la societat ha canviat i per aquest motiu, la vostra mare té la seua feina i el vostre pare la d'ell. Però hi ha moltes situacions què, encara que no ho sembli, estan canviant gràcies a la defensa dels Drets Humans (Article 23 de la declaració universal: 1. Tota persona té dret al treball, a la lliure elecció del seu treball, a condicions equitatives i satisfactòries de treball i a la protecció contra la desocupació).

Continuem caminant amb tranquil·litat, pensant el que ens diu el nostre avi, mirant les pintures, en silenci...

---Avi! Mira aquest quadre! (Tràfic de blanques. 1895. Joaquín Sorolla) apareixen unes xiquetes com nosaltres i estan amb la seua àvia! Però semblen tristes i cansades!--- vaig dir de manera innocent.

---Perquè la seua àvia va de negre? S'ha mort el seu avi?---va dir An.

---Mare meua! Si aquest quadre el veieu fa uns anys i em feu aquestes preguntes, no sé que us hagués respost! --- Va dir l'avi portant la seua mà al front. Bé, doncs veureu... Hi ha comportaments que estan costant més de canviar... --

---L'avi estava seriós i li costava parlar.---Mmmm! Realment, no és l'àvia de les xiquetes. És una dona major i dolenta, per això el pintor la pintà de negre. Abans, hi havia moltes dones que vestien de negre però, en aquesta ocasió, no la va pintar vestida de colors clars, com feia amb les dones de la seua família, en altres quadres. Pintà a aquesta senyora així de fosca, per a donar un major aspecte de tristesa i maldat i, distingir-la de les altres dones o de les seues familiars. És cert, que les xiquetes són molt jovenetes, tindran la vostra edat, més o menys, quinze o setze anys. Les xiquetes estan tristes i cansades perquè viuen amb una senyora que no és la seua àvia, ni la seua familiar i les està obligant a fer cosses que no volen. Per desgràcia, aquest problema encara existeix, malgrat que no és tan freqüent com abans. Encara queda molt per fer perquè les jovenetes com

vosaltres pugueu ser lliures i tranquil·les als carrers, sense perill que algú us faci mal o obligui a fer cosses contra la vostra voluntat . Entre els primers drets humans, es troba el dret a la llibertat de les persones, a les hores, aquest dret hi ha molta gent que no el respecta encara, sobre tot amb les dones. (Article 2 de la Declaració Universal: es troba el dret que tenim totes les persones sense cap distinció de raça, color, sexe, idioma, religió, opinió política o de qualsevol altra índole, origen nacional o social, posició econòmica, naixement o qualsevol altra condició) (Article 3: Tenim dret a la vida, la llibertat i la seguretat).

Cinc anys després...

--- Què faràs aquesta vesprada?--- Va preguntar Karl a la seua companya.

---Mmmm, no ho tinc molt segur—va aclarir dubitativa—Tinc una idea! T'ensenyaré el meu lloc preferit. És el meu secret--- va exclamar, mentre es posava el seu dit als seus llavis.

Era divendres per la vesprada, no teníem classes i a mes, feia molt que no anava a visitar el museu perquè el meu avi havia faltat i em feia molta tristor anar. Era una bona oportunitat per recordar aquelles vesprades de museu i a mes, anava amb el meu millor amic, Karl.

--- És per aquí--- va exclamar mentre girava el cantó d'un edifici molt gran--- Bona vesprada.

Vam entrar al museu, i vam saludar a l'entrada al conserge. Era amic del meu avi, feia molts anys que treballava allí i em coneixia.

---On anem?--- va dir Karl una mica sorprès i espantat, mai hi havia estat a aquest museu, perquè quasi no coneixia Madrid. Era una ciutat molt gran amb molta cultura, podies visitar cada cap de setmana un lloc diferent.

---Si, hem de parlar en veu baixeta, per respectar la concentració dels altres visitants--- Vaig dir mentre portava estirant a Karl de la mà. ---Ja queda menys, és per ací!

Va dirigir-se a un pati, similar al d'un antic palau, després va girar a la dreta a una espècie de corredor on, a la fi, és podia veure una exposició de quadres.

--- Mira, asseu-te en aquest banquet.

--- Que volies que veiés? No veig res estrany.

--- Com que no? No ho veus? Aquest quadre per a mi ho és tot.

--- Conta'm la història.

--- Be! Tot va començar quan el meu avi, ens va portar a An i a mi, a aquest museu. Sabies que hi han molts quadres que representen alguns drets humans?. Alguns el que fan és denunciar algunes injustícies de l'època. Però, aquest sembla com si la meua germana i jo, estigueren a la platja sense cap preocupació i em fa pensar que totes les xiquetes haurien de ser lliures i felices en la vida. Així com nosaltres.--- Ens vam aixecar i vam fer un recorregut per tot el museu, Li vaig contar, la història de An--- la meua germaneta és adoptada, encara que, jo la vull com si fora germana de sang. Els meus pares la van adoptar perquè la seua família no podia tenir una xiqueta a Xina. S'estava produint el infanticidi femení que no només era un moviment masculista, a més, anava contra els Drets Humans.

Deu anys després...

El mateix silenci, la mateixa olor dels quadres, les parets pintades de diferents colors... Dons, ara si que canvien algunes coses, ara el soroll que escolte és el dels meus tacons i la tranquil·litat que em transmet aquest lloc, també la duc al cor.

Qui anava a dir-me que aquestes pintures em canviarien la vida!. Moltes gràcies per acompanyar-me una vegada més. Saps que és un dels meus llocs preferits. Si bé, no tinc al meu avi, però al vorer aquestes pintures, és com si pogués estar amb ell. M'agradaria tornar a tenir la mateixa conversa que fa uns anys i poder

dir-li que he aconseguit ser advocada i tenir un lloc de treball a l'ONU i a més, que estic treballant per defensar els Drets Humans amb tots els problemes que tenim actualment, davant dels reptes del món actual.

ÁNGELA INMACULADA GARCÍA MOMPALER
4t ESO
COL·LEGI NOSTRA SRA. DE LA SEU (XÀTIVA)